

UPRavno sodišče
REPUBLIKE SLOVENIJE

REPUBLIKA SLOVENIJA INFORMACIJSKI POOBLAŠČENEC		
Prejeto:	02 -06- 2020	Sig. znak: 0324
V vrednost:	Vredn.:	Priloge:
Številka zadeve: 090-91/2019/19		

SODBA

V IMENU LJUDSTVA

IN

SKLEP

Upravno sodišče Republike Slovenije je v senatu, ki so ga sestavljali višji sodnica in sodnika Jure Likar kot predsednik ter dr. Damjan Gantar in Jasna Šegan kot člana,

ob sodelovanju pravosodne svetnice Tine Tratnik kot zapisnikarice,

v upravnem sporu tožeče stranke: 1. [redacted] in 2. [redacted]
Struževo 45c, Kranj, zoper toženo stranko: REPUBLIKA SLOVENIJA, ki jo zastopa
Informacijski pooblaščenec, Dunajska 22, Ljubljana,

zaradi dostopa do informacij javnega značaja,

o tožbi zoper odločbo Informacijskega pooblaščenca št. 090-91/2019/7 z dne 12. 6. 2019,

na seji 20. maja 2020

ODLOČILO:

- I. Tožba prvo tožeče stranke [redacted] se zavrne.
- II. Tožba drugo tožeče stranke [redacted] se zavrže.

OBRAZLOŽITEV

1. Prvostopenjski organ, to je Inšpektorat RS za okolje in prostor, je s prvostopenjskim sklepom zavrzel zahtevo [REDACTED] (v nadaljevanju prvo tožnik) za pridobitev dokumentov iz upravne izvršbe, in sicer za slike iz medija DVD, pogodbe o fotografskih storitvah z dne 20. 3. 2009, naročilnice za izdelavo 64 kosov fotografij in za račun o tej izdelavi. V obrazložitvi navaja, da je prvo tožnik zaprosil za navedeno dokumentacijo, vendar iz podatkov upravnega spisa izhaja, da je isti prosilec že z vlogo z dne 8. 6. 2017 prosil za dostop do pogodbe o fotografskih storitvah in za digitalni pomnilniški medij DVD in je bilo o teh zahtevah že odločeno z odločbo z dne 5. 7. 2017 tako, da je bilo zahtevi deloma ugodeno. Prvo tožnik je vložil pritožbo, ki pa jo je drugostopenjski organ z odločbo z dne 5. 9. 2017 zavrnil. Isti prosilec (prvo tožnik) je z dopisom z dne 5. 1. 2017 prosil, da mu prvostopenjski organ preskrbi še naročilnico za izdelavo 64 kosov fotografij – slik in računa za izdelavo teh fotografij. O zahtevah je bilo že odločeno z odločbo prvostopenjskega organa z dne 2. 2. 2017, ki je postala pravnomočna. Zahteva je bila namreč zavrjena, ker prvostopenjski organ z zahtevanimi dokumenti ne razpolaga. Nato je prosilec dne 17. 8. 2017 ponovno prosil, naj mu prvostopenjski organ priskrbi naročilnico in račun in je prvostopenjski organ s sklepom z dne 18. 9. 2017 zahtevo s sklepom zavrzel, ta sklep pa je postal pravnomočen. Prvostopenjski organ je novo zahtevo zavrzel, kot pravno podlago za zavrženje pa je uporabil 4. točko prvega odstavka 129. člena Zakona o splošnem upravnem postopku (v nadaljevanju ZUP), ki določa, da če je o isti upravni zadevi že pravnomočno odločeno, organ s sklepom zahtevo zavrže.
2. Prvo tožnik in drugo tožnica sta se zoper prvostopenjsko odločbo pritožila, prvostopenjski organ pa je pritožbo drugo tožnice [REDACTED] zavrzel, ker v postopku ni sodelovala kot prosilka, pritožbo prvo tožnika pa je drugostopenjski organ zavrnil. Pri tem med drugim ugotavlja, da je prvostopenjski organ skladno s 129. členom ZUP pravilno odločil, da je zahtevo zavrzel, saj se dejansko stanje in pravna podlaga glede zahtevka nista spremenila od izdaje aktov prvostopenjskega organa z dne 17. 5. 2016, 5. 7. 2017 in 2. 2. 2017 in vse do izdaje v tem postopku izpodbijanega sklepa.
3. Tožnika v tožbi na splošno navajata, kakšna bi morala biti obrazložitev odločbe, da bi vsebovala vse elemente, kot jih zahteva ZUP. Pojasnjujeta tudi, da je treba upoštevati pri odločanju načelo sorazmernosti. Nadalje obsežno pojasnjujeta, zakaj bi po njunem mnenju prvostopenjski organ moral razpolagati tudi z naročilnico za izdelavo slik. Prav tako menita, da bi morali obstajati tudi računi. Nadalje opozarjata, da je skrivanje oziroma prikrievanje dokumentacije kaznivo dejanje. Nadalje tožnika tudi izrecno izpodbijata navedbe tožene stranke, ki se nanašajo na varstvo osebnih podatkov. Zahtevata odpravo drugostopenjske odločbe in naj

sodišče od prvostopenjskega organa zahteva pridobitev računa in dobavnice za izdelavo 64 slik ter vse slike, ki jih poseduje.

4. Tožena stranka v odgovoru na tožbo navaja, da je postopek vodila skladno z vsemi predpisi in da odločba vsebuje vse sestavine in zato zavrača vse očitke v zvezi z nespoštovanjem načel. Pojasnila je, da četudi bi se dejansko stanje ali pravna podlaga v konkretnem primeru spremenila, bi tožena stranka zaradi formulacije zahtevka, to je po posredovanju dokumentacije v zvezi s točno določeno osebo, zavrnila dostop do zaprosene dokumentacije zaradi varstva osebnih podatkov. Tožena stranka nima pristojnosti, da bi se spuščala v presojo zakonitosti in smotnosti ravnanja prvostopenjskega organa ter v vprašanje, zakaj organ ne razpolaga z dokumenti, za katere tožeča stranka meni, da bi jih moral imeti. V postopku dostopa do informacij javnega značaja se postavlja le vprašanje, ali zahtevane informacije obstajajo v materializirani obliki, ne pa vprašanje, ali bi morale obstajati in zakaj ne obstajajo. Obrazložitev odločbe v tistem delu, ki se nanaša na varstvo osebnih podatkov, jasno izhaja iz same odločbe. Tožena stranka predlaga, naj sodišče tožbo kot neutemeljeno zavrne.
5. Sodišče je v postopek kot stranko z interesom pritegnilo tudi prvostopenjski organ, ki je v odgovoru na tožbo navedel, da ne bo komentiral navedb prvo tožnika o domnevnih nepravilnostih, ki naj bi jih prvostopenjski organ storil pri hrambi fotografij. Nepravilnosti ni, kar je ugotovil tudi pristojni Inšpektorat RS za kulturo in medije, ki je opravil inšpekcijski nadzor v zvezi z izvajanjem določb Zakona o varstvu dokumentarnega in arhivskega gradiva pri ravnanju z opisanimi fotografijami. Prvo tožnik je prejel vse listine, s katerimi prvostopenjski organ razpolaga, ne more mu pa poslati listin, za katere si prvo tožnik izmisli, da naj bi jih prvostopenjski organ imel.
6. Tožnika v pripravljalni vlogi podajata svoje videnje o ugotovitvah Inšpektorata za kulturo v zvezi z ravnanjem z dokumentarnim gradivom prvostopenjskega organa.

K točki I izreka:

7. Tožba prvo tožnika je neutemeljena.
8. Prvostopenjski organ je svojo odločitev oprl na 4. točko prvega odstavka 129. člena ZUP, ki določa, da organ zahtevo s sklepom zavrže, če se o isti upravni zadevi že vodi upravni ali sodni postopek, ali je bilo o njej že pravnomočno odločeno, pa je stranka z odločbo pridobila kakšne pravice ali so ji bile naložene kakšne obveznosti. Enako ravna tudi, če je bila izdana zavrnilna odločba in se dejansko stanje ali pravna podlaga, na katero se opira zahtevek, ni spremenilo. Sodišče meni, da je prvostopenjski organ pravilno ugotovil, da je bilo o isti upravni zadevi že odločeno. Iz navedenega razloga so bile podane okoliščine,

zaradi katerih je moral prvo tožnikovo zahtevo zavreči. Sodišče glede navedenega v celoti sledi utemeljivi izpodbijanega prvostopenjskega sklepa in drugostopenjske odločbe, zato skladno z določilom drugega odstavka 71. člena Zakona o upravnem sporu (v nadaljevanju ZUS-1) ne bo ponavljalo razlogov za odločitev, ampak se v celoti sklicuje na odločitev obeh organov.

9. Prvo tožnik zgolj na splošno v tožbi navaja, kako bi se moral voditi upravni postopek in katera načela bi bilo treba upoštevati, pri čemer pa sodišče pri izdaji prvostopenjskega sklepa ni ugotovilo takšnih nepravilnosti, kot jih navaja prvo tožnik.
10. Poleg tega prvo tožnik zelo obsežno pojasnjuje, zakaj meni, da bi prvostopenjski organ z določenimi zahtevanimi informacijami moral razpolagati. V zvezi z navedenimi tožbenimi navedbami in tožbenimi očitki, navedenimi zgolj posplošeno, da v postopku niso bila upoštevana nekatera načela in da odločbi nista dovolj obrazloženi, sodišče pojasnjuje, da se v tem upravnem sporu izpodbija akt, ki je izključno procesne narave in je v tej zadevi bistveno le to, ali je bilo o isti zadevi dejansko že odločeno. Tega, da je bilo o isti zadevi že odločeno, pa prvo tožnik niti ne zanika. Nadalje sodišče še pojasnjuje, da je eden od pogojev, da je možno neko informacijo obravnavati kot informacijo javnega značaja, ta, da se mora nahajati v obliki dokumenta, zadeve, dosjeja, registra, evidence ali drugega dokumentarnega gradiva (4. člen ZDIJZ). Če se tak dokument pri zavezancu ne nahaja oziroma če organ z njim ne razpolaga, ga prosilcu ne more pokazati. V postopku po ZDIJZ se lahko ugotavlja le to, ali dokumenti pri zavezancu obstajajo v materializirani obliki. V tem postopku se ne more ugotavljati, ali organ neupravičeno ne razpolaga z zahtevanimi dokumenti. Informacijski pooblaščenec se v tovrstnih postopkih ne more spuščati v presojo zakonitosti ravnanj zavezancev, ki z določenimi dokumenti ne razpolagajo, ker je to v pristojnosti drugih organov. Iz vseh navedenih razlogov je večina tožbenih ugovorov nerelevantnih za ta postopek, saj je v tem postopku bistveno zgolj to, kot je sodišče pojasnilo že zgoraj, ali je bilo o isti zadevi že pravnomočno odločeno ali ne in ali se je dejanska in pravna podlaga od takrat naprej kaj spremenila.
11. V zvezi s tožbenimi navedbami, češ da se drugostopenjski organ neupravičeno sklicuje na varstvo osebnih podatkov, pa sodišče ob proučitvi drugostopenjske odločbe ugotavlja, da je tožena stranka prvo tožniku pojasnila, da četudi bi se dejansko ali pravno stanje v konkretnem primeru spremenilo, je svojo zahtevo oblikoval na način, da je zahteval posredovanje dokumentacije v zvezi z upravno izvršbo, ki je bila izvedena pri točno določeni fizični osebi, anonimizacija pa v takem primeru ni mogoča in bi bilo tudi v tem primeru treba takšno pritožbo zaradi varstva osebnih podatkov zavrniti. Vendar pa sodišče ugotavlja, da se v konkretnem primeru dejansko ali pravno stanje od zadnjih izdanih pravnomočnih aktov v isti zadevi ni spremenilo, zato so tožbeni ugovori tudi v zvezi s tem

očitkom za ta postopek nerelevantni. Enako velja tudi za navedbe v drugostopenjski odločbi, da ni mogoče ugoditi zahtevi za vpogled v službeni računalnik posameznega javnega uslužbenca; ker bi s tem prišlo do posega v komunikacijsko zasebnost. Ker je za ta konkretni upravni spor bistveno zgolj to, ali je bilo o isti zadevi že odločeno, je tudi vprašanje morebitnega vpogleda v službeni računalnik posameznika nerelevantno.

12. Iz vseh zgoraj navedenih razlogov je odločitev prvostopenjskega organa in tožene stranke pravilna in je zato sodišče na podlagi prvega odstavka 63. člena ZUS-1 tožbo zavrnilo. Sodišče v navedeni zadevi ni odločalo na glavni obravnavi, ker je štelo, da dejansko stanje, ki je bilo podlaga za izdajo upravnega akta, med strankama ni sporno, torej da ni sporno to, da je bilo o isti zadevi že odločeno, zaradi česar je na podlagi prvega odstavka 59. člena ZUS-1 odločilo na nejavni seji brez glavne obravnave.

K točki II izreka:

13. Sodišče je tožbo v delu, v katerem jo vlaga drugo tožnica Terezija Fern zavrglo iz naslednjih razlogov:
14. Upravni postopek na prvi stopnji (vložitve zahteve za dostop do informacij javnega značaja) se je začel na zahtevo prvo tožnika [REDACTED]. Na njegovo zahtevo je prvostopenjski organ tudi izdal izpodbijani sklep, ki je bil vročen le njemu. Drugostopenjska odločba, ki jo oba tožnika izpodbijata, je odločitev o pritožbi prvo tožnika [REDACTED] in je bila vročena le njemu. Skladno s prvim odstavkom 17. člena Zakona o upravnem sporu (v nadaljevanju ZUS-1) je tožnik lahko le oseba, ki je bila stranka ali stranski udeleženec v postopku izdaje upravnega akta. V postopku izdaje prvostopenjskega akta drugo tožnica [REDACTED] ni bila stranka postopka, saj ni sprožila postopka in tudi drugostopenjska odločba je odločba o pritožbi prvo tožnika in je bila vročena njemu, ne pa drugo tožnici. V tem upravnem sporu torej drugo tožnica ne more biti stranka, zato je bila tožba v tem delu zavržena skladno s 3. točko prvega odstavka 36. člena ZUS-1, ki določa, da sodišče tožbo s sklepom zavrže, če tožnik v svoji tožbi ne uveljavlja kakšne svoje pravice ali pravne koristi ali če po tem zakonu ne more biti stranka. Ker drugo tožnica ni uveljavljala svoje pravice, ne more biti tudi stranka upravnega spora in je iz tega razloga na podlagi navedenega določila sodišče tožbo v tem delu zavrglo.

PRAVNI POUK:

Pritožba zoper tč. I izreka sodbe ni dovoljena (prvi odstavek 73. člena ZUS-1).

Zoper tč. II izreka sklepa je dovoljena pritožba v 15 dneh od vročitve pisnega odpravka

sklepa. Pritožba se vloži priporočeno po pošti ali neposredno pri tem sodišču v zadostnem številu izvodov za sodišče in stranke.

Pritožba mora obsegati navedbo sklepa, zoper katerega se vlaga, izjavo, da se sklep izpodbija v celoti ali v določenem delu, pritožbene razloge in podpis pritožnika (335. člen ZPP v zvezi s prvim odstavkom 22. člena ZUS-1).

Če je pritožba nerazumljiva ali ne vsebuje vsega, kar je treba, da bi se lahko obravnavala, jo sodišče zavrže, ne da bi pozivalo vložnika, naj jo popravi ali dopolni (336. člen ZPP v zvezi s prvim odstavkom 22. člena ZUS-1).

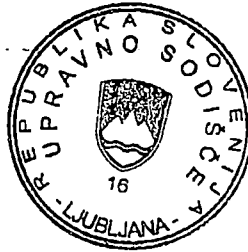
Pritožbo se lahko vloži le po osebi, ki je opravila pravniški državni izpit (drugi odstavek 22. člena ZUS-1), sicer sodišče pritožbo kot nedovoljeno zavrže (drugi odstavek 89. člena ZPP v zvezi s prvim odstavkom 22. člena ZUS-1).

Ob vložitvi pritožbe mora biti plačana sodna taksa. Če sodna taksa ni plačana niti v roku, ki ga določi sodišče v nalogu za njeno plačilo in tudi niso podani pogoji za oprostitev, odlog ali obročno plačilo sodnih taks, se šteje, da je pritožba umaknjena (tretji odstavek 105. a člena ZPP v zvezi s prvim odstavkom 22. člena ZUS-1).

Ljubljana, 20. maj 2020

Predsednik senata:

Jure Likar, l.r.

Ta prepis je soglasen z izvirnikom
Podpis pristojne sodne osebe: